

Sâmbătă,
13 iunie 2026

Dragi copii,

Atât de multe lucruri s-au întâmplat de la ultima mea scrisoare, încât nu știu dacă voi reuși să vă vi le povestesc pe toate. Spre marea mea bucurie am descoperit neașteptat de rapid de ce era atât de misterios bunicul și ce se ascundea în numeroasele colete pe care le-a primit în ultimele zile. Era Ziua Copilului, o zi mult așteptată de Ilinca și presupun că și de voi, dragii mei prieteni, o zi specială pentru toți cei care au reușit să păstreze copilăria în sufletul lor, indiferent de vârstă, indiferent dacă sunt părinți sau deja au nepoți sau chiar strănepoți.

Bunicul se ocupa încă de înaripatele gospodăriei când a zărit-o pe Ilinca. Venea în fugă și striga:

- Bunicule, bunicule, ai auzit? Cântă grangurul.
- Dar tu de unde știi de grangur, întrebă bunicul.
- Ei, bunicule, ți-am zis deja de o mie de ori. N-ai reținut nimic? Ești tare uituc!
- Poți să-mi mai povestești încă o dată? Poate îmi aduc aminte pe parcurs, răspunde bunicul, parcă rușinat.

Credeți-mă, nu avea cum să uite, până și eu știu povestea pe de rost și locuiesc aici doar de câteva luni. Se prefăcea că are o memorie mai slabă, doar ca să vadă din nou sclipirea din ochi și entuziasmul nepoțelei în timp ce își asuma rolul de povestitor. Își aducea aminte de propria copilărie. Așa era și el la vârsta Ilincăi.

- Bine, bine, dar te rog să fii mai atent de această dată, îi atenționează Ilinca. Mă asculți? Primăvara trecută s-a așezat o pasăre tare frumoasă pe pervazul nostru. Cânta puțin, apoi scotea niște sunete de care m-am speriat la început. Apoi bătea cu ciocul în geam sau sărea pe el. Aveam impresia că vroia să se bată cu cineva, dar eu în afară de grangur n-am zărit niciun alt animal pe pervaz, nici măcar o muscă. Noroc că era tati acasă! El mi-a povestit că, cel mai probabil, își vede propria imagine în geam așa cum ne vedem noi în oglindă și crezând că e un alt grangur, vrea să-l alunge din teritoriu. A continuat așa vreo 2-3 zile, apoi a dispărut. Am avut un noroc imens. Tot de la tati știam că în majoritatea cazurilor chiar și păsărarii îl detectează greu prin coronament, iar eu aproape am dat nas în nas, glumesc, nas în cioc cu el. Îl pândeam de după draperie, dar trebuia să mă apropii foarte încet să nu-l sperii. Dacă i-ai fi văzut ciocul puternic, lung și ascuțit și penajul de un galben intens, precis l-ai fi îndrăgit și tu!

Numai aripile erau negre și coada, dar numai dacă îl priveam de sus. Și îți mai spun un secret. De când am văzut grangurul, galbenul a devenit una din culorile mele preferate. Dacă nu-ți aduci aminte de această întâmplare fenomenală, probabil ai uitat și că nu-mi plăcea deloc această culoare. Am aruncat chiar și creionul galben după dulap, numai să nu fiu nevoită să colorez cu el.

- Ce șmecheră ai fost! Și ce experiență! exclamă bunicul. Așa cum povestești parcă încep să îmi aduc aminte și eu de câte ceva. Totul s-a întâmplat înainte să lipești acele imagini drăguțe cu păsări, iepurași și niște ciuperci roșii și otrăvitoare pe geam, așa e?

- Vezi bunicule, strigă fericită Ilinca, știam eu că te prefaci doar că ai uitat! Nici nu ești atât de bătrân precum pari.

Bunicul a izbucnit în râs. Observațiile Ilincăi i se par întotdeauna amuzante. Aproape în fiecare săptămână reușește să facă câte o remarcă hazlie. Îi plac sinceritatea ei și ușurința, naturalitatea cu care exprimă tot ce-i trecea prin minte.

- Acele imagini erau printate de tatăl meu. Mi-a zis că dacă le decupez și le lipesc pe geam, acesta nu va mai funcționa ca o oglindă și voi preveni și coliziunea păsărilor cu geamul. Știi, din când în când păsările nu detectează geamul, mai ales pe cele mari, văd reflexia naturii în locul sticlei și se lovesc de ea. Când va avea timp, tati va înfolia niște imagini noi ca să le lipim în partea exterioară a geamului. Ar fi mult mai eficiente și nici ploaia nu le-ar putea uda.

- Cât de multe lucruri știi Ilinca, am impresia că termini gimnaziul și nu grădinița! Ai vrea să vezi dacă grangurul care cântă mai încolo seamănă cu cel de pe pervazul tău?

- Daaa... îi răspunde entuziasmată nepoata, apoi continuă puțin dezamăgită: Singura problemă e că nu prea știu să mă cațăr în copaci. Am putea duce o scară acolo, dar cred că am deranja pasărea și nu aș dori să fac așa ceva. Aș vrea să-l aud în fiecare zi cântând.

- Îmi place cum gândești. E foarte important să observăm păsările, dar și alte animale sălbatice în așa fel încât să nu le deranjăm. Nici eu nu vreau să ne cățărăm în copac. Am o soluție mult mai bună. Nu o să ne mișcăm de aici, dar o să vedem pasărea mult mai bine, o să pară că este mult mai aproape. Totul, cu ajutorul binoclului.

- M-am uitat zile în șir la păsări prin binoclu, știi acela pe care l-am făcut la sfârșitul iernii, dar nu le vedeam mai bine, era ca și cum le-aș fi urmărit cu ochiul liber, îi răspunde fata.
- Te cred, dar asta s-a întâmplat doar pentru că acela era un binoclu de jucărie. Ia uite ce am eu aici! Vroiam să-ți arăt după masă, dar dacă ai venit așa de devreme și a apărut și grangurul, putem să-l testăm mai devreme.
- Wow, un binoclu adevărat? De unde-l ai?
- L-am cumpărat acum, de Ziua Copilului.
- Pentru mine?
- Pentru tine, pentru verișorii tăi, dar și pentru mine. Dacă nu știi și mie îmi plac păsările și aș dori să le văd mai bine. De fapt, poate să-l folosească oricine din familie, chiar și prietenii tăi când vin în vizită. Haide să-ți arăt cum funcționează.

În timp ce bunicul a inițiat-o pe Ilinca în tainele folosirii unui binoclu adevărat, am căutat rapid ceva de mâncare și m-am întors pe creanga mea, nu cumva să ratez vreun moment important.

- Ia uite ce am mai cumpărat! Știi că ai deja un determinant de păsări, dar m-am gândit că în cursul verii am putea învăța și denumirea broaștelor, insectelor, florilor pe care vedem în grădină sau în excursii. O să ne ajute acest Determinator de plante și animale. Am aici și o carte despre stele. Ne-am putea uita împreună la ele. Eu zic să instalăm și cortul în grădină, oricum vine vacanța, zilele sunt lungi și din câte am văzut deja nu mai reușești să adormi odată cu găinile. Când părinții tăi te lasă, dormim în cort, ascultăm greierii și cosașul verde, căutăm Steaua Nordului, Carul Mare și alte constelații.
- Vorbești serios? Chiar putem face acest lucru? Ar fi ca o excursie în munți. Abia aștept. Mai e mult până la vacanță?
- Nu, trebuie să dormi doar 7 nopți. Și am mai luat două adăpători pentru păsări. Pe cea suspendată o vom agăța exact acolo unde atârna hrănitoarea în cursul iernii, pe cealaltă o vom pune în iarbă ca să poată fi folosită și de alte animale, de broaște sau arici.
- Dar avem deja o adăpătoare. Suportul acela de ghiveci nu mai e bun?
- Acela e perfect iarna, când apa îngheață rapid în el. Pentru că se îndoie ai văzut cât de ușor și rapid am reușit să scoatem gheața. Acum, vara apa se încălzește rapid și dacă nu spălăm adăpătoarea regulat, se înverzește destul de repede de la micile alge, niște organisme microscopice, care încep să crească acolo.

Am zis să încercăm și varianta ceramică, dar și cea din metal, cred că sunt mai ușor de spălat decât cele din plastic. Dar vedem. Dacă mă ajuți, vom descoperi împreună. O să punem în ele câte una sau două pietre plate și un băț ca să nu se înece păsările mai mici.

Ați auzit? Bunicul s-a gândit și la mine, de fapt și la noi, păsările. Din câte văd, acele adăpători sunt perfecte. Au dimensiunea ideală, adică îmi permit să fac o baie în ele și nici nu prezintă risc de înec. Vorba păsărarilor, au un diametru de 30-40 de cm și o adâncime de 5-10 cm.

Îndemnat de nepoțică, bunicul a acționat rapid. A și amplasat ambele adăpători, pe cea fără posibilitatea de suspendare, în iarba cosită cu grijă ca să avem vizibilitate și șansa să ne ferim de pericole, cum ar fi pisicile, și aproape de un copac ca să avem unde să ne retragem. În plus ne vom putea usca penele pe acel copac. Probabil nu știți, dar ne e extrem de greu să zburăm când suntem ude din cap până-n picioare.

Oooo, ce surpriză! Au umplut suportul de ghiveci cu nisip și l-au pus pe un butuc. Am ajuns în rai. Avem și o baie de nisip. Această familie chiar știe de ce avem nevoie! Vedeti? A știut chiar și că trebuie să ne îngrijim penajul și ne place să ne scaldăm în praf și nisip. Așa reușim să săpăm de păduchi și căpușe. Sper să-l acopere sau să-l mute undeva sub acoperiș când plouă. Până acum vrăbiile s-au scaldat în praful adunat în jgheab, dar eu nu încap acolo și-mi era foarte greu să găsesc praf mai fin în grădină. Mă și duc să-o încerc!

Următorul eveniment demn de povestit s-a întâmplat peste doar câteva zile și a adus multă jale în inima Ilincăi, dar și bunicii ei erau vizibil supărați. Cum eu petrec mult timp în coronament și cânt din vârful copacilor, am avut șansa să urmăresc evenimentul, dacă poate fi numit așa, dar din păcate nu am putut să fac nimic să-l previn. Era după masă, tocmai începuse să plouă. Bunicii și-au suspendat activitatea în grădină, au intrat în casă, cățelul și-a ocupat locul pe preșul din fața ușii și în câteva minute sforăia. Era obosit, toată ziua săpase după șoareci și alte rozătoare. Cele 10 rațe se bălăceau în continuare în lighean, până când a sărit vulpea peste gard gard și le-a luat rând pe rând. Probabil avea multe guri de hrănit. După vreo două ore, când s-a oprit ploaia, bunicul a observat lipsa lor și văzând urmele de noroi pe partea de sus a gardului a pus cap la cap ce s-a întâmplat. Ilinca a început să plângă după Hap cel mic, Negrilă și Fumuriu, rațele ei preferate, și a continuat bocitul și în următoarele zile. I se porneau lacrimile și când numai se apropia de curtea improvizată unde erau închise. Se juca mult cu ele și aștepta vara să se poată bălăci împreună în cădița în care fusese îmbăiată când era bebeluș.

Bunica s-a supărat foc și a zis că în vecii vecilor nu mai ține păsări pentru vulpe și i-a reîmprospătat memoria bunicului cu numărul găinilor, găștelor puilor, bibilicilor ajunse în meniul roșcatei și al puilor ei în ultimii ani. Dar oricât de supărată era, n-a uitat să-și surprindă soțul cu un cadou, care urma să-și serbeze ziua peste câteva zile. Mare i-a fost mirarea bărbatului când a rupt fundița roșie, a desfăcut ambalajul și s-a trezit în față cu o sapă, o lopată și un târnăcop. Bunica a venit și cu o explicație: dacă nu vrea să mănânce doar salată, spanac, broccoli și conopidă tot restul anului, ar face bine să se apuce să facă o curte decentă găinilor. Ar fi bine să toarne o centură de beton, că doar vulpea știe și să sape și n-ar strica nici un acoperiș din plasă, pentru că, aparent, roșcata știe să se cațere și pe gard. Și să se gândească bine când dorește să înceapă lucrările, că ea știe să facă și tort de broccoli cu cremă de conopidă. Pfuii, a zis bunicul în gând, dar știa că soția lui ar fi capabilă de o asemenea ispravă. Vouă vă plac aceste legume? Bunicul nu prea e încântat să le vadă în farfurie, dar consumă de fiecare dată tot ce pregătește soția lui fără să comenteze. Cert este că preferă carnea și are frisoane numai când se gândește la tortul promis de soție, așadar a mai chemat niște zilieri și s-a apucat de lucru. A fost ajutat și de fiul lui, dar numai după ce ajungea acasă de la serviciu. Avansau cu lucrările. Cele două spații, curți, nici nu știu cum să le numesc, au apărut aproape atât de repede ca ciupercile după ploaie.

Și, uitați-vă, așa au trecut două săptămâni! Eu, în afară de apărarea teritoriului nu prea am avut treabă. Îmi place să mă scald în nisip, folosesc intens ambele adăpătoare, apoi stau la soare până când îmi aranjez și usuc penajul. Într-una din aceste ocazii am mai aflat ceva, am auzit că unul dintre spații o să fie destinat găinilor și rațelor, iar în celălalt, care de altfel se află în colțul cel mai îndepărtat și cel mai retras al grădinii..., vaaai ce o să zică bunica când va descoperi..., în celălalt o să aducă tatăl Ilincăi păsările care au nevoie de ajutor pentru câteva zile înainte să fie eliberate în natură sau pe cele care și-au fracturat aripa sau piciorul, le-a operat și au nevoie de recuperare. Acea nu e o curte simplă pentru păsări, ci o volieră adevărată. Abia acum am înțeles de unde știe tatăl Ilincăi atât de multe lucruri despre păsări și alte animale. Oare puteți să ghiciți și voi cu ce se ocupă, ce meserie are?

Cu drag,
Mierla

Activități pentru voi, prietenii mei:

1. AICI puteți să ascultați cum cântă grangurul sau pe you tube căutând după cuvintele cheie Minutul de natură.
2. Amplasați o adăpătoare pentru noi. Un simplu suport de ghiveci de dimensiuni mai mari e potrivit. Rețineți: gălețile, butoaiele pline cu apă nu sunt potrivite pentru noi, ne putem îneca în ele!
3. Amplasați o scaldătoare (baie) de nisip.
4. Căutați povești, poezii, ghicitori, cântece în care apar eu, mierla. În următoarea scrisoare o să vă zic unde să scrieți titlul și autorul, ca să putem citi și noi.
5. Petreceți cât mai mult timp în natură. Plimbați-vă cu ochii deschiși, fiți atenți la sunete. Micile minuni ale naturii se ascund chiar în fața voastră și abia așteaptă să le descoperiți.

